

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 178/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 22 grudnia 2020 roku w sprawie sygn. akt. II K 631/18.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

2.1.1.1			
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
2.1.2.1			
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzuty zawarte w apelacji oskarżonego wskazujące na obrazę przepisów prawa procesowego - z uwagi na ich powiązanie - zostaną omówione łącznie i tak: - naruszenie przepisów art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. przez dowolną	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym nagrania z monitoringu marketu K. i bezzasadne wywiedzenie z tego nagrania, w sposób przy tym sprzeczny z jego treścią, okoliczności dotyczących strony podmiotowej zachowania oskarżonego, mimo, że dowód ten, ani żaden inny z przeprowadzonych w tej sprawie, nie wskazywał, że oskarżony dokonał zaboru torby celowo z chęcią uzyskania korzyści majątkowej, a tym samym nie podważył wyjaśnień oskarżonego, wskazujących na brak świadomości w zakresie realizacji znamion zarzucanych mu czynów zabronionych,

- naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości drogą odwołania się do zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, podczas gdy ustawa (art. 5 § 2 k.p.k.) nakazuje usnąć wątpliwości

na drodze dowodowej, to jest w sposób wskazany w art. 193 § 1 k.k., a wątpliwości nie dające się w taki sposób wyeliminować, nakazuje rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego,

- naruszenie przepisu art. 7 k.p.k., które miało wpływ na treść orzeczenia, a polegające na tym, że Sąd orzekający wydając zaskarżony wyrok ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dowolnie z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a w szczególności Sąd wybiórczo ocenił dowody z wyjaśnień oskarżonego i powołał się na nie w znikomym zakresie tylko we fragmentach służących uzasadnieniu tezy o winie i sprawstwie oskarżonego,

- naruszenie art. 406 k.p.k. poprzez odebranie prawa oskarżonemu do ostatniego głosu,

- obrazę przepisu art. 424 k.p.k. poprzez nie wskazanie znamion strony podmiotowej odnoszących się do zamiarów, motywów, postaw i innych kategorii podmiotowych, charakteryzujących stany i procesy psychiczne oskarżonego będących przedmiotem procesu, a także zaniechanie podania przyczyn dania wiary tym dowodom, na których oparte zostały ustalenia faktyczne oraz zaniechanie podania uzasadnienia dlaczego nie uznano dowodów przeciwnych,

- obrazę art. 5 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. poprzez stronniczą ocenę dowodów naruszając zasadę zakazu rozstrzygania wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

- naruszenie prawa do rzetelnego procesu, gwarantowanego w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 6 ust. 3 lit. c EKPCz oraz w art. 14 ust. 3 lit d MPPOiP.

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Podniesione przez skarżącego zarzuty obrazy przepisów postępowania generalnie sprowadzające się do zanegowania oceny materiału dowodowego przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy okazały się niezasadne.</p> <p>Podzielić należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i</p>		

logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r., IV KK 104/18, opubl. Legalis). Przypomnienia też wymaga (w kontekście zarzutów wyartykułowanych w uzasadnieniu apelacji oskarżonego), że w świetle ugruntowanego orzecznictwa sądów nie można zarzucać obrazy art. 5 § 2 k.p.k. na tej podstawie, że strona zgłasza wątpliwości co do ustaleń faktycznych. Dla oceny, czy został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są istotne wątpliwości strony procesowej, ale to jedynie, czy orzekający sąd takie wątpliwości powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy w realiach sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Gdy ustalenia faktyczne zależą od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, bo jedną z podstawowych prerogatyw sądu

orzekającego jest swobodna ocena dowodów (art. 7 k.p.k.). Tymczasem w sprawie nie występują tego rodzaju wątpliwości, które niweczyłyby prawidłową ocenę dowodów i trafne ustalenia faktyczne. Wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. zasada, nie nakłada na sąd obowiązku przyjęcia wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego, lecz zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów. Nie budzi bowiem zastrzeżeń okoliczność, że tego rodzaju wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k. winien mieć Sąd, a nie strona postępowania.

Zważywszy na powyższe apelacja oskarżonego nie wykazała w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w apelacji - po ich gruntownej analizie i zestawieniu z

zebranych w sprawie dowodami - mają w istocie charakter polemiczny i opierają się wyłącznie na wybiórczej oraz subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Nie można w żaden sposób podzielić twierdzenia skarżącego, jakoby Sąd Rejonowy dokonał stronnicy i dowolnej oceny wiarygodności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności osobowych źródeł dowodowych, ale też i zgromadzonych dowodów rzeczowych. W aspekcie powyższego, twierdzenia skarżącego koncentrujące się na wykazaniu naruszenia przepisów postępowania art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. (wskazujące na rzekomą wadliwość procedowania), nie przedstawiają jakichkolwiek przekonujących argumentów, podważających prawidłowość i słuszność rozumowania Sądu

I instancji. Tym samym, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał wartościowania zarówno osobowych, jak i nieosobowych źródeł dowodowych zebranych na gruncie analizowanej sprawy, a następnie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w tym zakresie. Dokonane zaś przez Sąd Rejonowy ustalenia w pełni odpowiadają zebranym w sprawie dowodom, a nade wszystko są wynikiem wszechstronnej ich analizy. Zważyć trzeba, iż przekonanie Sądu meriti o możliwości przypisania oskarżonemu zrealizowania znamion czynu mu przypisanego, pozostaje pod ochroną prawa procesowego, jako że nie wykracza poza ramy zasady swobodnej oceny dowodów wyrażone w treści art. 7 k.p.k. Jednocześnie zaś konkluzje Sądu Rejonowego stanowią wynik rozważenia co do zasady wszystkich dowodów zgodnie z art. 410 k.p.k., przemawiających

zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego (art. 4
k.p.k.), a nade
wszystko zostały
rzeczowo – z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy,
doświadczenia
życiowego i
prawidłowego
rozumowania –
uzasadnione w
pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku (nie doszło
tym samym do
naruszenia przepisu
art. 424 k.p.k.).
Sąd odwoławczy, w
pełni zgadza się
z przeprowadzoną
przez Sąd I instancji
oceną
przeprowadzonych
w sprawie dowodów.

Odnosząc się do
szczegółów, wbrew
stanowisku
zaprezentowanemu
przez skarżącego,
stwierdzić należy, iż
Sąd Rejonowy w
rozważaniach swych
nie pominął żadnego
z przeprowadzonych
w toku
postępowania
dowodów, każdy z
nich w sposób
zwięzły omówił i
w uzasadnieniu
orzeczenia wskazał,
które z tych
dowodów i dlaczego
uznał za wiarygodne,
a którym i
dlaczego przymiotu

wiarygodności odmówił i tym samym nie uczynił tego z pogwałceniem reguł wynikających z art. 7 k.p.k. W tym kontekście zważyć należy, iż sąd odwoławczy nie podzielił tezy skarżącego, jakoby błędnie Sąd I instancji wyraził przekonanie, że o sprawstwie oskarżonego dowodzą między innymi zeznania świadków A. W. (pokrzywdzonego), K. C. i P. R. (funkcjonariuszy policji) oraz Z. K. (emerytowanego policjanta i pracownika firmy (...)) i B. S. (pracownika ochrony w markecie K.). I tak z relacji pokrzywdzonego, który pomimo swej niepełnosprawności intelektualnej jasno i wiarygodnie podał, jakie przedmioty znajdowały się w pozostawionej przez niego przy bankomacie torbie, a nadto, wyraźnie wskazał, że przy jego torbie nie było innych toreb. Nie budzi też wątpliwości, iż przedmiotowa torba po otworzeniu szafki, w której umieścił ją

oskarżony, została zwrócona A. W. wraz ze znajdującymi się w niej rzeczami pokrzywdzonego. Wymieniona szafka depozytowa została otworzona pod nadzorem funkcjonariuszy policji zapasowymi kluczami. Istotne jest również to, że po wyjęciu torby należącej do pokrzywdzonego w szafce już nic nie pozostało (na co klarownie wskazywał świadek B. S. uczestniczący w tych czynnościach), a pokrzywdzony zidentyfikował swoje rzeczy, które zostały mu oddane za oświadczeniem. W związku z tym, nie zasługują na wiarę - i tak też zostały ocenione przez Sąd meriti - wyjaśnienia oskarżonego, w których co do zasady zanegował swoje sprawstwo. Bowiem oskarżony twierdził, że torba, którą włożył do szafki była porzucona (pozostawiona przez ludzi sprzedających butelki) i tak naprawdę, jakoby włożył ją do szafki depozytowej wraz ze swoją torbą. Ewidentnie zatem relacje oskarżonego cechuje brak

elementarnej spójności i rozbieżność z dowodami, którym przyznano walor wiarygodności.

W aspekcie powyższego - w ocenie sądu odwoławczego - Sąd Rejonowy dokonał rzetelnej, logicznej i trafnej oceny zebranych w sprawie dowodów, a następnie prawidłowo ustalił stan faktyczny, a skoro ocena dowodów i wnioski z niej wypływające były prawidłowe, to zarzut ten jest całkowicie bezpodstawny.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 406 k.p.k. wskazać przede wszystkim należy, iż przepis ten ma na celu zapewnienie oskarżonemu prawa ostatniego głosu (zasada favor defensionis), a stanowi to ważną gwarancję prawa oskarżonego do obrony. Dzięki temu ustawowemu zastrzeżeniu, jako ostatnie utrwalają się w pamięci sędziów wypowiedzi obrońcy oskarżonego oraz samego oskarżonego

i związane z nimi wrażenia. W orzecznictwie oraz doktrynie panuje ugruntowany pogląd, że prawo do ostatniego głosu stanowi jedną z istotnych gwarancji jego prawa do obrony. Nie jest zatem dopuszczalne ani pozbawianie go tego prawa, ani jego ograniczanie. Za niedopuszczalne zwłaszcza uznać należy ograniczenie wypowiedzi oskarżonego do odpowiedzi na pytanie, czy "podtrzymuje argumentację swojego obrońcy i wnosi tak jak obrońca", "o co oskarżony wnosi", "jakiego wyroku oczekuje" lub "jakiego oczekuje wymiaru kary".

Przenosząc powyższe na grunt analizowanej sprawy podkreślić należy, iż jakkolwiek zapis protokołu rozprawy w sposób skrótowy określa stanowisko oskarżonego wyartykułowane przez niego po zamknięciu przewodu sądowego, niemniej jednak nie ma żadnych podstaw do uznania, jakoby doszło do

nieudzielenie głosu oskarżonemu, a tym samym uniemożliwienie mu przedstawienia własnych racji procesowych, w tym odniesienia się do przeprowadzonego postępowania i zebranych materiałów dowodowych.

Owszem oskarżony twierdzi, że został jedynie zapytany "o co wnosi", niemniej jednak wcale nie dowodzi to temu, by oskarżonemu odebrano prawo do ostatniego głosu. Bowiem nic nie wskazuje na to, aby oskarżony nie mógł się wypowiedzieć i przedstawić swe stanowisko w sprawie. Tym bardziej, że biorąc pod uwagę prezentowaną przez oskarżonego aktywną postawę w trakcie trwającego postępowania nie sposób uznać, jakoby - gdyby rzeczywiście chciał się wypowiedzieć po zamknięciu przewodu sądowego - nie mógł wypowiedzieć się w sposób swobodny i asertywny.

Na zakończenie należy odnieść się do sugerowanego

przez oskarżonego naruszenia w trakcie przedmiotowego postępowania przepisów art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 6 ust. 3 lit. c EKPCz oraz w art. 14 ust. 3 lit d MPPOiP, które skarżący wywodzi z powodu braku nagrania z przebiegu rozprawy mającej miejsce w dniu 09 grudnia 2020 roku.

Otóż zgodnie z treścią art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 02 kwietnia 1997 roku (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.) każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. W myśl zaś art. 6 ust. 3 lit. c Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r., Nr 61, poz. 284 z późn. zm.) każdy oskarżony o popełnienie czynu zagrożonego karą ma co najmniej prawo do bronienia

się osobiście lub przez ustanowionego przez siebie obrońcę, a jeśli nie ma wystarczających środków na pokrycie kosztów obrony - do bezpłatnego korzystania z pomocy obrońcy wyznaczonego z urzędu, gdy wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości. Natomiast zgodnie z brzmieniem art. 14 ust. 3 lit. d Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych z dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz. U. z 1977 r., Nr 38, poz. 167) każda osoba oskarżona o popełnienie przestępstwa ma prawo, na zasadach pełnej równości, co najmniej do następujących gwarancji obecności na rozprawie, bronięcia się osobiście lub przez obrońcę przez siebie wybranego; do otrzymania informacji, jeżeli nie posiada obrońcy, o istnieniu powyższego prawa oraz posiadania obrońcy wyznaczonego dla niej w każdym przypadku, kiedy interesy sprawiedliwości tego

wymagają, bez ponoszenia kosztów obrony w przypadkach, kiedy oskarżony nie posiada dostatecznych środków na ich pokrycie.

W aspekcie powyższego stwierdzić należy, iż oskarżony A. N. miał możliwość osobistego uczestnictwa w postępowaniu sądowym przed Sądem I instancji na wszystkich jego etapach i brał udział w rozprawach sądowych w dniach 24.10.2019 r., 19.12.2019 r., 25.02.2020 r. - kiedy sprawa toczyła się z udziałem innego sędziego referenta - a następnie, po jego wyłączeniu, w rozprawach w dniach 07.09.2020 r., 26.10.2020 r. i 09.12.2020 r. Jednocześnie jak wynika z analizy akt sprawy aktywnie uczestniczył we wszystkich czynnościach procesowych, występował o wgląd do akt sprawy i sporządzenie z nich kserokopii określonych dokumentów, a nadto, składał

samodzielnie
różnego rodzaju
wnioski, w tym
wnioski dowodowe
oraz miał możliwość
zadawania pytań
osobom
przesłuchiwanym.
Znamienne jest i
to, że oskarżony
zarówno w
postępowaniu
przygotowawczym,
ani sądowym nie
wnioskował o
wyznaczenie mu
obrońcy z urzędu,
ani też nie
ustanowił sobie
obrońcy z wyboru.
Okoliczności zaś
przedmiotowej
sprawy nie
wskazują, jakoby
istniały jakiegokolwiek
przyczyny
ograniczające
oskarżonemu
zdolność do
samodzielnego
bronienia się i
zadbania o własne
interesy.

Reasumując nie ma
żadnych powodów
do uznania, że
oskarżony nie miał
rozeznania co do
przysługujących mu
na kanwie tej
sprawy uprawnień,
jak również
obowiązków, a
przede wszystkim,
brak podstaw do
kwestionowania
przeprowadzonych z
jego udziałem
czynności

procesowych na każdym z etapów postępowania.

Odnosząc się zaś stricte do zarzutu - poza przytoczonymi powyżej normami prawnymi z aktów prawa krajowego i międzynarodowego wyartykułowanymi w apelacji oskarżonego - niemożności zapoznania się z zapisem z nagrania rozprawy w dniu 09.12.2020 r. podnieść należy, iż takowe rzeczywiście nie zostało dokonane.

Stosownie zaś do treści art. 147 § 2 b k.p.k. przebieg rozprawy utrwala się za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk albo obraz i dźwięk, chyba że jest to niemożliwe ze względów technicznych. Z powyższego przepisu jednakowoż wynika, iż utrwalenie przebiegu rozprawy za pomocą stosownego urządzenia nie ma charakteru bezwzględnie obligatoryjnego, gdyż jest ono warunkowane względami technicznymi. Ponadto, jak już

wskazano wyżej, aby zarzut obrazy prawa procesowego mógł być uznany za skuteczny, autor apelacji musi wykazać nie tylko rzeczywiste naruszenie przez sąd meriti określonego przepisu prawa procesowego, ale także wpływ obrazy danego przepisu prawa procesowego na treść wyroku. A zatem, jakkolwiek nie z tego powodu nie została zarejestrowana rozprawa w dniu 09 grudnia 2020 r. lecz co wynika z zapisu protokołu rozprawy "z uwagi na zagrożenie epidemiologiczne i brak możliwości odkażania mikrofonów, z których korzystanie jest niezbędne do nagrywania rejestracji zapisu dźwięku" to sądowi odwoławczemu znana jest z urzędu praktyka tego rodzaju, mająca w założeniu unikanie korzystania przez osoby wypowiadające się na sali rozpraw z mikrofonów (zbliżania do nich twarzy), aby uniknąć przenoszenia za ich pomocą wirusów. Nawet zakładając, iż

<p>ta zdroworozsądkowa praktyka, podyktowana nadzwyczajną sytuacją epidemiczną, nie ma dostatecznego umocowania w przepisie, to nie było to uchybienie mogące mieć wpływ na treść wyroku. Skarżący nie wykazał bowiem, by treść protokołu rozprawy nie odzwierciedlała rzeczywistego jej przebiegu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. N. od przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek jest niezasadny, albowiem kontrola odwoławcza nie wykazała błędów w</p>		

<p>rozumowaniu Sądu I instancji lub też ocen kłócących się z zasadami doświadczenia życiowego, czy wskazaniami wiedzy. Nadto, Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku przedstawił w sposób wyczerpujący i trafny zarówno proces związany z oceną dowodów, jak i przesłanki, które doprowadziły go do uznania oskarżonego za winnego przypisanych mu czynów.</p> <p>Argumentacja zaprezentowana w uzasadnieniu nie budzi zastrzeżeń i w związku z tym, Sąd odwoławczy podziela zapatrywania Sądu Rejonowego oraz poczynione przezeń ustalenia faktyczne.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia, a polegający na błędnym uznaniu, iż oskarżony popełnił zarzucane mu czyny zabronione podczas gdy brak jest wystarczających i</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>jednoznacznych dowodów świadczących o winie oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Przede wszystkim, odnosząc się do powyższego zarzutu - w ocenie sądu odwoławczego niezasadnych - na wstępie dla jasności konkluzji, nakreślić trzeba, że zarzut odwoławczy błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego, a co więcej, wskazywać musi na</p>				

merytoryczną niesłuszność wniosków sądu I instancji wyprowadzonych z określonego materiału dowodowego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 .09.2019 r., I DO 39/19, opubl. Legalis). Skarżący nie może więc ograniczyć się do wskazania rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym ustalonym przez sąd a postulowanym przez niego, ale powinien wykazać, na czym polega błąd w ustaleniu stanu faktycznego. Może być on słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie jest uzasadniony, gdy (jak w tym wypadku) sprowadza się do zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z jego ustaleniami. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu

odmiennego
poglądu nie
wystarcza do
wniosku o
popelnieniu przez
sąd istotnego błędu
ustaleń. Zarzut taki
powinien wskazywać
nieprawidłowości w
rozumowaniu sądu
w zakresie istotnych
ustaleń, czego
skarżący skutecznie
nie czyni (tak
też w wyroku
Sądu Apelacyjnego
w Krakowie, z dnia
14.11.2019 r., II
AKa 143/19, Legalis;
podobnie w wyroku
Sądu Apelacyjnego
w Krakowie, z dnia
07.11.2019 r., II AKA
173/19, Legalis). A
zatem, zestawiając
powyższe postulaty z
wywodami apelanta
nie można zgodzić
się z sugestią, jakoby
Sąd Rejonowy
poczynił błędne
ustalenia faktyczne
- w opisanym w
skardze apelacyjnej
zakresie - które
rzekomo miały
wpływ na treść
zaskarżonego
rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy nie
dostrzegł w
zarzutach tych
żadnych rzeczowych
i celnych
argumentów, które
dyskwalifikowałyby
stanowisko Sądu
I instancji w
zakresie ustalonych

faktów. Poza tym, analiza materiału dowodowego sprawy nie stwarza w żadnej mierze podstaw do uznania, że sąd miałby dokonać błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przewidzianym w zarzutach. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy, a także w sposób trafny i syntetyczny ocenił zgromadzone w sprawie dowody, rozważył wszystkie ustalone na ich podstawie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a swoje przekonanie co do ich wiarygodności - w sensie pozytywnym i negatywnym - logicznie i wyczerpująco umotywował w pisemnych motywach orzeczenia, przy czym uczynił to z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Następnie na podstawie tychże dowodów, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne

co do sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów. Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy, jak i odtworzony na podstawie tego materiału stan faktyczny. Kontrola odwoławcza wykazała bowiem, że Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych działał zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w ramach i na podstawie obowiązującego prawa oraz zasad doświadczenia życiowego.

Nie powielając argumentacji, którą sąd odwoławczy przedstawił w punkcie 3.1 zważyć dodatkowo należy, iż sposób działania oskarżonego w sposób jednoznaczny wskazuje na intencjonalne działanie A. N. w czasie objętym zarzutem ukierunkowane na bezprawne przywłaszczenie torby wraz z jej zawartością - po uprzedniej

obserwacji otoczenia
- należących do
pokrzywdzonego A.
W.. Na powyższe
zaś wskazuje analiza
klarownych,
spójnych i
konsekwentnych
relacji świadków K.
C., P. R., Z. K. i
B. S. korelujących
w szczególności
z nagraniem z
monitoringu
pochodzącym ze
sklepu (...).

A zatem, odnosząc
się do
wyartykułowanych
przez skarżącego
zarzutów -
koncentrujących się
na wykazaniu błędu
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę wyroku,
mającego wpływ
na jego treść
- w realiach
niniejszej sprawy
postępowanie
dowodowe i przyjęte
w jego wyniku
przez Sąd Rejonowy
ustalenia faktyczne
jednoznacznie
wskazują, że
oskarżony A. N.
dopuścił się
popęlnienia
przypisanego mu
przestępstwa
stypizowanego w art.
278 § 1 i 5 k.k. i
art.275 § 1 k.k. w zw.
z art. 11 § 2 k.k.

<p>Reasumując oskarżony, wdając się w polemikę z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd I instancji, podjął nieskuteczną próbę wyjaśnienia, dlaczego poczynione przez ten sąd ustalenia miałyby naruszać zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy lub doświadczenia życiowego. Akta sprawy pozwalają na dokonanie oceny, iż Sąd I instancji, ustalając stan faktyczny, wziął pod uwagę wszystkie dowody ujawnione w postępowaniu, a także prawidłowo je ocenił. Orzekając na podstawie tych dowodów, sąd wziął pod uwagę wynikające z nich fakty (okoliczności) istotne w sprawie. Powyższe nakazuje zarzuty skarżącego ocenić jako niezasadne.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. N. od przypisanych mu czynów, ewentualnie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.				
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.				
3.3.	<p>Obraza przepisu art. 115 § 2 k.k. poprzez przyjęcie, że skarżący działał z niskich pobudek z motywacją zasługującą na szczególne potępienie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Zgodnie z brzmieniem art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub				

grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł w zarzucie żadnych rzeczowych i celnych argumentów, które dyskwalifikowałyby stanowisko Sądu I instancji w zakresie ustalonych faktów. Poza tym, analiza materiału dowodowego sprawy nie stwarza w żadnej mierze podstaw do uznania, że sąd miałby dokonać błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przewidzianym w zarzucie. Tym samym, ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu spotkały się z pełną akceptacją Sądu Okręgowego. Analiza wszystkich okoliczności niniejszej sprawy wskazuje, że można przyjąć, iż stopień społecznej

szkodliwości czynu mu przypisanego był znaczny. Wszak społeczna szkodliwość (art. 115 § 2 k.k.) jest to cecha czynu, wyrażająca się w tym, że jest on „szkodzący komuś”, konkretnej osobie lub szerszej społeczności.

Społeczna szkodliwość może występować w różnym stopniu, może być ona wysoka, znaczna, nieznaczna, niekiedy znikoma.

Warunkiem odpowiedzialności karnej jest, aby czyn charakteryzował się szkodliwością społeczną więcej niż znikomą. Czyn, którego społeczna szkodliwość jest znikoma nie stanowi przestępstwa. Przy ocenie zaś stopnia społecznej szkodliwości Sąd bierze pod uwagę zarówno okoliczności przedmiotowe, jak i podmiotowe. Do okoliczności przedmiotowych, mających wpływ na ocenę społecznej szkodliwości, należy zaliczyć rodzaj i charakter naruszonego dobra (im cenniejsze dobro tym wyższa szkodliwość),

rozmiaru wyrządzonej lub grożącej szkody (im większa szkoda tym wyższa szkodliwość), wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, czy rodzaj naruszonych reguł ostrożności (im ważniejsze społecznie są te reguły, tym wyższa szkodliwość). Do okoliczności podmiotowych również ważnych dla oceny społecznej szkodliwości czynu, zaliczyć należy w szczególności zamiar (zamiar bezpośredni, a zwłaszcza przemyślany, znamionuje wyższą szkodliwość, zaś zamiar ewentualny, niekiedy powstały przypadkowo pod wpływem emocji czy impulsu, wskazuje na szkodliwość niższą - nadto motywację, a więc im motywy czynu są bardziej naganne, niskie, godne potępienia, tym wyższa szkodliwość. I przeciwnie - czyn wypływający z motywacji zasługującej na uwzględnienie, z jakichś szlachetnych pobudek wskazuje na mniejszą społeczną

szkodliwość). Na stopień społecznej szkodliwości przestępstwa nie mają wpływu właściwości i warunki osobiste sprawcy, środowiskowa opinia o nim, jego wiek, dotychczasowy i obecny tryb jego życia (w tym uprzednia niekaralność sprawcy), a także okoliczności, które pojawiły się po popełnieniu czynu, a mianowicie takie jak przyznanie się sprawcy do winy, a nawet dobrowolne naprawienie przez sprawcę szkody wyrządzonej przestępstwem (rekompensata), wyrażona przez niego skrucha, czy też ewentualne pogodzenie się z pokrzywdzonym. Są to bowiem okoliczności mające pierwszoplanowe znaczenie przy ustaleniu ewentualnego wymiaru kary oraz przy badaniu podstaw pozytywnej prognozy kryminologicznej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2008 roku, V

KK 1/08, Legalis 107488).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że oskarżony A. N. swoim zachowaniem naruszył podstawowe dobra chronione przez przepisy prawa, a mianowicie prawa majątkowe związane z kartą uprawniającą do podjęcia pieniędzy z bankomatu i prawo do dysponowania dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby (A. W.), co stanowiło asumpt do uznania, że wyłącznie jego skazanie i wymierzenie mu kary będzie prawidłową reakcją karną. W analizowanym przypadku bowiem należało uwzględnić, iż zdarzenie będące przedmiotem osądu mające miejsce w dniu 06 lipca 2018 roku jakkolwiek miało charakter nagły (w tym sensie, że brak dowodów na to, by oskarżony wcześniej uprzednio zaplanował, nie ma przesłanek ku takiemu stwierdzeniu), zdarzenie miało

charakter
incydentalny (był
to jednorazowy
wybryk), aczkolwiek
niewątpliwie
impulsem do niego
był nadarzająca się
okazja
(bezrefleksyjne
pozostawienie -
nie porzucenie jak
usiłował imputować
oskarżony - torby
z wartościowymi
przedmiotami przez
pokrzywdzonego)
oraz w istocie
oskarżony
wykorzystując
zaistniałą sytuację
- na co wskazuje
nagranie z
monitoringu -
działał w sposób
rozmyślny i z
niskich pobudek (a
zatem dopuścił się
inkryminowanego
mu czynu dążąc do
wzbogacenia się bez
względu na krzywdę
drugiej osoby).

Oczywiście sposób
postępowania
oskarżonego -
istotnie sąd
odwoławczy to
dostrzega - jest
godny potępienia.
Wyeksponować
jednakowoż należy,
iż oskarżony nie
był dotychczas osobą
karaną, prowadzi
ustabilizowany tryb
życia (jego postawa
jest co do zasady
pozytywna), a więc
przedmiotowe

<p>postępowania będzie dla niego z całą pewnością przestrożą na przyszłość. W tym kontekście chodzi wszak z jednej strony również o moralne napiętnowanie występku oskarżonego.</p> <p>W aspekcie powyższego, twierdzenia skarżącego sprowadzające się do zanegowania prawidłowych ustaleń faktycznych (w zakresie społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu), nie przedstawiają jakichkolwiek przekonujących argumentów, podważających prawidłowość i słuszność rozumowania Sądu I instancji. Sąd meriti prawidłowo wyważył okoliczności przedmiotowe i podmiotowe sprawy przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. N.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>od przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>			
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>			

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymanie w mocy wszystkich rozstrzygnięć zawartych w wyroku.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<p>Sąd Rejonowy przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w zakresie czynu inkryminowanego oskarżonemu w sposób wszechstronny i wyczerpujący, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddał rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie popełnienia przypisanego mu przestępstwa, subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy prawne, jak i w konsekwencji orzeczonej kary. Przedmiotem rozważań zaprezentowanych przez Sąd Rejonowy w pisemnym</p>		

uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku były nie
tylko dowody
obciążające
oskarżonego, ale i
dowody przeciwne,
ocenione w zgodzie z
zasadami logicznego
rozumowania,
wskazaniami wiedzy
i doświadczenia
życiowego.

W aspekcie
powyższego, Sąd
pierwszej instancji,
również kształtując
orzeczenie o karze
wobec oskarżonego
nie naruszył zasad
wymiaru kary.
Zważyć należy, iż
ustawowe założenie,
że kara wymierzona
sprawcy ma go
wychowywać nie
jest tożsame z
pobłazaniem mu i
koniecznością
wymierzenia kary
najłagodniejszej
rodzajowo, gdyż w
określonych
sytuacjach to
właśnie kara
rodzajowo
dolegliwsza spełnia
nie tylko rolę odwetu
za popełnione
przestępstwo, ale
jest też czynnikiem
wychowawczym,
pozwalającym na
uzmysłowienie
sprawcy nie tylko
faktu
nieopłacalności
łamania prawa, ale

i związanych z tym
konsekwencji.

Tym samym,
wprawdzie A. N. jest
sprawcą dotychczas
niekarany, to
jednakowoż nie
oznacza, że
wymierzona kara
ograniczenia
wolności w
rozmiarze 3 miesięcy
polegająca na
wykonywaniu
nieodpłatnej,
kontrolowanej pracy
na cele społeczne
w wymiarze 20
godzin w stosunku
miesięcznym jest
nadmiernie surowa.
Nie może wszak
ujść uwadze fakt, iż
oskarżony dopuścił
się zaboru torby
wraz z jej
zawartością w
postaci karty
bankomatowej i
dowodu osobistego
na szkodę A. W.
(w torbie znajdowały
się również portfel
o wartości 10
złotych, pieniądze w
kwocie 5 złotych,
artykuły spożywcze
o wartości 10
złotych, tabletki L.
o wartości 200
złotych i słuchawki
o wartości 15
złotych - za których
przywłaszczenie
został ukarany
prawomocnym
wyrokiem
nakazowym Sądu
Rejonowego w

Opocznie z dnia 14.12.2018 r. w sprawie II W 365/18) i nie działał także w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Miał pełną świadomość tego, że są to rzeczy nie należące do niego. Jednak wykorzystywał możliwość ich zabrania w wyniku pozostawienia przez pokrzywdzonego w miejscu ogólnodostępnym, co nie zmienia faktu, że oskarżony nie miał prawa ich zabierać. Działał zatem w pełni umyślnie, świadomie łamiąc obowiązujący porządek prawny (bowiem nie zachodziły żadne okoliczności, które wyłączałyby bądź ograniczały jego zdolność do rozumienia znaczenia swych czynów oraz pokierowania swym postępowaniem).

W tych okolicznościach, zważając na okoliczności przedmiotowej sprawy, orzeczenie kary w postaci określonej przez Sąd Rejonowy będzie stanowiła dla oskarżonego

<p>wymierną i odczuwalną dolegliwość wpływającą na zmianę jego postawy i skłaniającą go do przestrzegania w przyszłości społecznie akceptowanych norm zachowania, a jednocześnie zaspokoi społeczne potrzeby poczucia sprawiedliwości – w szczególności uwidoczni, iż lekceważenie norm prawnych zawsze będzie wiązało się z odpowiednio dostosowaną do wagi tego czynu reakcją karną.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa</p>		

prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	<p>Sąd Okręgowy na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 8 w zw. z art. 2 ust 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2013r. poz. 1247), § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. 2013.663 j.t.) zasądził od oskarżonego A. N. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 złotych tytułem opłaty za drugą instancję i kwotę 20 złotych tytułem zwrotu wydatków (to jest tytułem zryczałtowanych kosztów doręczeń)</p>	

związanych z postępowaniem odwoławczym. Bowiem oskarżony nie ma nikogo na utrzymaniu, z zawodu jest inżynierem elektrykiem (a zatem ma wykształcenie, które umożliwia mu zarobkowanie) i pomimo utrzymywania się z oszczędności (jak oświadczył przed Sądem Rejonowym) przy wykazaniu minimum dobrej woli oraz chęci będzie w stanie uiścić należności na rzecz Skarbu Państwa (tym bardziej, że istnieje możliwość uregulowania kosztów sądowych w formie ratalnej). Zatem obciążenia na poziomie ukształtowanym orzeczeniem sądu odwoławczego będą współmierne do wagi czynu mu przypisanego i będą stanowiły dla niego dolegliwość, lecz nie przekraczającą stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu, jak i jego możliwości finansowych.

7. PODPIS

--	--

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony A. N..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 22 grudnia 2020 roku w sprawie sygn. akt. II K 631/18.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana